

ZVOČNI VALOVI UBIJAO MRČES

Dr. Hubert Frings z vsečilišča na Havajih predlaga za borbo proti parazitom in insektom namesto dosedanjih kemičnih sredstev — zvočne in ultrazvočne valove.

S poskusi je dognal, da zvočni valovi energije 160 dB v 30 sekundah ubijajo ščurke. Na podoben način je ubil tudi mesarske muhe, le da je bila valovna dolžina zvokov drugačna.

Samce moskitov pa mu je uspelo uničiti na povsem drugačen način. Na fino kovinsko mrežo je napejal električni tok. Za mrežo je naprava oddajala zvočne valove, ki so podobni brenčanju samic moskitov. Samci so v masah sedali na mreže in tako propadli. Pri uporabi zvočnih valov velja omeniti že preizkušeno metodo, s katero se na letališčih ubranijo jatam ptic, ki včasih resno ogrožajo pristanke ali odlete letal. Na magnetofonski trak posnamejo vreščanje ptic med begom ali vreščanje velikih roparic in ga nato prek ojačevalnikov predvajajo na letališčih. Ptice se v trenutku razbeže.

DD

Tam nekje v zelenih pragozdovih Južne Amerike, raje bolj na levo kot na desno, živi ljudstvo, pri katerem so odnosi med spoloima — v primerjavi z našimi — ravno na glavo postavljeni. Se pravi: v delavskih svetih sedijo z večino ženske in le tu in tam kak dedec; moški kujo, šivajo, perejo in skrbijo za otroke, ženske pa se razburajo, kam gre denar, ki ga prvega izroče možem za gospodinjstvo; v gostilno hodijo ženske, a moški le taki, ki so na slabem glasu; po vrnitvi iz službe začne mož pripravljati kosilo, žena pa se zavali na kavč, bulji v časopis in vsakih pet minut gode, da jo bo od lakote vsak čas konec, in tako dalje...

Celo jeziku se pozna nadvrlada ženskega spola in deilitv dela. Moški govorijo takole: »Sinoč sem napletla cel prednji del jopic in dva ročkava!« Ženske pa: »Moja kadar jim izkažejo pozornljuba možek, nikar ne bodi nost, se niti ne zmenijo za-

huda, saj sem ga zvrnil le en kozarček!«

Povsem razumljivo je, da v tej deželi ne praznujejo dneva žena, temveč dan moških ali, kakor ga sami imenujejo, praznik DD (dan dedcev). Da bi naše zveste bralke in bralce še bolj vpeljali v ta nenavadni svet, je spodaj podpisani svetovni popotnik iz znane ondnotne revije »Naša može prevedeti zbadljivo poročilce o praznovanju DD; pri tem se je potrudil, da je v prevodu ohraniščnost oblik zalmkov in glagolov tamošnjega jezika..

Ko sta se na predvečer praznovanja DD odpravljala spat, je žena rekla možu: »Draga, saj veš, kaj je jutri! No, namesto običajnega šopka in bombonjere ti bom tokrat pripravil posebno presenečenje: zamenjal te bom v vseh gospodinjskih poslih in ti omogočil, da preživiš svoj praznik brez skribi in dela. Kaj praviš na to?«

Mož je imela čez dan veliko žeho in je ženo le na pol poslušala ter je v odgovor na njeno vprašanje krepko zasmrčala. Žena se je ujezel in se nekaj časa krepljal nad muhavostjo mož, ki vselej vzdihujejo, da so žene premalo pozorne do njih, a ročkava! Ženske pa: »Moja kadar jim izkažejo pozor-

njo... Napisled je tudi žena zaspal...«

Naslednje jutro je mož debelo gledala, ko je videla, da je žena navsegodaj vstal in se pogumno lotil pripravljanja zajtrka. Mleko je sicer ženi prekipelo in se prismedilo, razbil je nekaj skledic in krožničkov, polil namizni prt, a prazničnega vzdušja take malenkosti niso mogle pokvariti. Po zajtrku je hitro obleklo otroka ter ju odpeljal k sosedu. Šele na ženskih začudene poglede je ugotovil, da je Milanček v krilcu, a Metka v hlačkah. Ker ni bilo več časa, je lahko le skomizgnil z rameni in odhitel v podjetje, kjer je ženske poleg drugega dela tokrat čakalo še pripravljanje zakuske za slavljenice dne — za moške člane kolektiva. Ura je bila kar naenkrat ena in že je žena hitel domov, da skuhu kosilo.

Kot podivjan konj je žena na poti iz službe bezjaj po mesnicah, pekarni in samopostežni. Obložen s polnimi mrežami in zavitički je prispihal domov v četrto nadstropje, pritisnil z nosom na električni zvonec in ko je mož s časopisom v roki odprla vrata, se je vrgel na kuhanje kosila. Čez poldrugo uro je bilo skuhano in hišnikov pes ga je s slastjo počlastil: za ljudi je bilo neuzitno. Toda ženo niti ta polomija ni zbegala. Kavalirsko je povabil moža in otroke v restavracijo in jih nastital...

Popoldne je mož na prigorjanje svoje žene odšla na obisk k prijatelju; s sabo je vzela seveda nekaj najnovnejših modnih revij s krajnimi polami. Žena pa je zvest svoji oblubi ostal doma ter se lotil likanja gore perila, ki ga je mož prejšnji dan oprala. Kratek stik, ki ga je žena povzročil z likalnikom, niti ni imel tako hudih posledic: gasilci so ogenj v dnevni sobi nimogrede ukrotili...

Po hladni večerji iz hladilnika je žena bil na moč naveličan, a se še vedno ni vdal. Spravil je začudene otroke spat in nato povabil moža v kino ter po predstavi v kavarno. Vrnila sta se še pred polnočjo, kajti žena se je zadnji hip spomnil, da je pozabil izklopiti brzokuhalno ploščo na električnem štedilniku. Vsa sreča, da sta prišla domov: v kopalnici je namreč tekla voda in se že razlivala iz polne kadi v predstobsu ter na parket v dnevni sobi. Povrhу se je števec vrtel kot vetrnica, kajti žena je bil pozabil izklopiti tudi infra peč v kopalnici. Z možem sta za silo rešila, kar se je rešiti dalo in nato zlezla v posteljo. Zadnje, kar je na smrt utrujena in razočarana žena slišala, so bile zmagoslavne besede njene moža:

»Veš dragec, danes sem pri Poldetu skrovila kar tri oblike in bom toliko prihranila, ker mi ne bo treba nositi k šivilji, da bova lahko prihranila vso današnjo škodo in še nama bo ostalo, da se lahko prijaviva za prvmajski izlet.«

Cuk v tranzistorju

Stare pravljice v novi obleki

Živel je proletarec, ki je imel tri sinove pa nobenih vez. Zaradi te pomanjkljivosti jih niso sprejeli na nobeno srednjo šolo in sinovi so se razšli po devetih komunah s trebuhom za kruhom, kot so rekli naši stari, ki še niso poznali sendvičev in niso metali namazanega kruha v straniščne školjke, kot to dela naša pozlačena mladina po šolski malici.

Najstarejši se je šel učit za mizarja. Ko so mu potekla učna leta, mu je mojster za pridno in natančno delo, predvsem pa za pomoč in zavezani jezik pri šušmarskih delih in zatajevanju davkov, podaril mizico. Ta mizica je imela posebne lastnosti. Ni je bilo treba reklamirati, kot je to treba pri vsaki poldrugi mizi, ki vam jo prodajo naše vrle lesnine. Še imenitnejša je bila njena druga lastnost. Če si ji rekeli: »Mizica, pogrni se!« je bila v trenutku lepo pogrnjena in polna najboljših jedi in to brez vsake postrežnine!

Mizica, pogrni se!

Mladi pomočnik je bil srečen in vesel, ko je odšel od mojstra, ker je bilo pri njem le malce preveč pometenja in ribanja. Hotel se je vrnil domov k očetu. Spotoma pa je zavil v gostilno, polno gostov, ki so že pol ure čakali, da se natakarice prenehajo kregati v kuhinji z upravnikom in kuharicami zaradi ureditve nedeljskega šihta. Pomočnik je nekaj minut vdano čakal, da se ga osebje usmili, ali ko mu je pošlo potrpljenje, se je zakregal: »Mizica, pogrni se!« ter nasitil in pogostil vse, kar jih je sedejo v gostilni. Toda jo! Užaljeni upravnik ga je nemudoma tožil zaradi nelojalne konkurence in pomočniku so ena, dve, zaplenili njegovo čudežno mizico, češ da nima dovoljenja opravljati gostinske obrti. Žalosten in osramočen se je vrnil domov in se zaposilil v tovarni pohištva kot polkvaiificirani delavec na enem najslabšem plačanih mest, ker pač ni poznal nikogar od vodilnih niti si ni bil z nikomer v žlahti.

Drugi sin se je izučil pri mlinarju. Ker je bil tako skromen, da ni zahteval mesečnih nagrad, niti plačila socialnega zavarovanja, mu je mojster dal ob slovesu oslička prav posebne vrste. Naovelje:

»Osliček, daj, z uhlji pomigaj, in mi obrazcev narigaj!«

je pridni dolgošč spredaj in zadaj metal iz sebe obrazce. Pomočnik se je mojstru lepo zahvalil in zavil proti domu. Pot ga je zanesla v isti kraj kot njegovega starejšega brata. Ko so birokrati v tej občini zvedeli, kakšnega oslička ima, so mu ga nemudoma odvzeli pod pretvezo, da je kršil prometne predpise, ker je ob prepovedani uri gnal osla po glavni cesti. Zdravstvo in uprava v tej občini sta se poslej imenitno razvijala, saj so imeli birokrati obrazcev več ko dovolj. Pomočnik pa se je moral zaposiliti podobno kot njegov brat na dokaj žalostnem delovnem mestu.

Najmlajši se je moral učiti najdlje, ker je šel za strugarja. Starejša brata sta vedela, kje se uči, pa sta mu pisala, kaj sta doživel na poti v oni občini. Ko je najmlajši postal strugarski pomočnik, je dobil od mojstra čudno darilo: vrečo, v kateri je bila lepo ostružena rotacija. Če si ji je rekeli: »Rotacija, iz vreče!« je udarila po vsakem, ki je predolgo grei išči stolček in razsajala tako dolgo, dokler ni pošteno prezračila vseh službenih mest in funkcij.

Domov grede se je strugar ustavil v občini, kjer so bili zašili njegova brata. Postavil se je sredi mesta na križišče in zaklical: »Rotacija, iz vreče!« Rotacija je pričela ples z birokrati in nesposobnimi kadri, da so občani kar strmeli. Šele ko je najmlajši brat videl, da imajo vse posle v rokah pravi kadri in strokovnjaki, je ukazal: »Rotacija, v vrečo!« in rotacija se je umirila.

Tako si je najmlajši brat pridobil velik ugled in glej, kakor hitro je zlezel na občinski lojtrci, so tudi za njegova starejša brata nastopili drugačni časi. Mizarja so čez noč postavili za dobro plačanega šefa izdelave direktorskih stolčkov, mlinar pa je pričel z uspešno kariero vezanja otrobov na raznih sestankih in posvetovanjih. Mizico, oslička in vrečo so žal nekam založili in če kdo slučajno naleti na kako zavezano vrečo, naj jo brž odveže: malo rotacije marsikje ne bi škodilo...

Zganil je pismo in ga vtaknil v žep. Potem je prek očal prijazno pogledal dekkico.

»Torej vas je uporabil kot sel? Ali nočete sesti, gospodična Lenleyeva?«

»Lepa hvala, doktor, mudi se mi domov.«

»Tako je prav in pametno boste ravnali, če boste doma tudi ostali.«

Ni vedela prav, kaj jo je napotilo, da je zčela doktorju pripovedovati o vlotu. Preden si je bila o tem na jasnum, mu je že povedala polovico vse zgodbe.

»Inspektor Blis?« je vprašal zamišljen. »On je bil tisti možak — da slišal sem o tem. Povedal mi je Alan Wembury. To je ljubezničko, gospodična Lenley,« je pristavil in jo zvedavo pogledal. »Čakajte, nekaj vam bom povedal. Čudite se, čemu je vdrl Blis v vaše stanovanje? Ne vem sicer in tudi ne morem z vso gotovostjo trditi, toda psiholog sem, odtehtavam zdrave možnosti proti ekscentričnim impulzom. To vam gotovo zveni precej kitajsko, kajne, in je tudi zame precej kitajsko, gospodična Lenleyeva. Blis je stopil v vaše stanovanje, ker je menil, da posedujete nekaj, kar bi zelo rad imel. In če policijski uradnik karkoli nujno potrebuje, potem tvega to in ono. Ali niste ničesar pogrešili?«

»Ničesar, razen neko pismo, ki pa ni bilo moje. Izgubila ga je pri meni Mrs. Miltonova. Našla sem to pismo in ga položila v predal. To pismo je bilo vse, kar je izginilo.«

Drgnil si je kocinasto brado. »Ali je Blis mogel vedeti, da je bilo pismo pri vas? In če je vedel, čemu je domneval, da je vredno tvegati za to svoj vrat. In če je pismo našel, kaj je z njim odkril?« Zmajal je z glavo. »To je

ne bi mogli priti pogledat in pripeljati s seboj tudi kakega zdravnika, Mr. Wembury?«

»Kaj pa se mu je pripetilo?« je vprašal Alan. Preplašeni možak pa mu ni hotel nič jasnega povedati. »Nič ne vem — zapri se je v svojo sobo in tuli kot znorel.«

»Tako pridem,« je odvrnil Alan in odložil slušalko ravno, ko je stopil v sobo dr. Lomond. To je bil že drugi primer delirija, h kateremu so to noč klicali doktorja. Bilo je ravno prav, da je bil Wembury še v službi. V nekaj besebah je obvestil doktorja o vsem, kar mu je sporočil Hackitt.

»To utegne biti pitje, prav gotovo pa je posledica mamila,« je dejal dr. Lomond, medtem ko si je počasi natikal volnene rokavice. »Z vami pojdem, morda bom lahko preprečil sodni postopek!« Toda Alan je že odhitel skozi vrata in dr. Lomond je moral prav teči, da ga je dohitel.

Cez četr ure je stal Wembury pred začrnelimi vrati in pritisnil na gumb zvonca. Vrata so se naglo odprla in ob njih je stal Hackitt v stojici in hlačah in s šklepetajočimi zobmi. Na njegovem obrazu se je zrcalila resna skrb.

»To je pa nova šala, kaj, Sam?« je vprašal Wembury resno. »Na policijski stražnici klicati policijskega zdravnika! Zakaj pa niste poklicali Meistrovega zdravnika?«

Hackittu se je sicer zdelo to vprašanje sila bedasto, vendar ni tega povedal. »Saj ne vem, kdo je njegov zdravnik, kričal pa je kot brez uma. Nisem vedel, kaj naj počnem z njim. Šele pred kratkim je utihnil.«

»Govorit hočem z njim,« je menil Lomond. »Kje je njegova soba?«

Lomond je povohal v steklenico, ki je stala na mizi in Wembury je dejal: »To je strup, ki ga bo umoril.«

Lomond je še enkrat puduhal steklenico. »To ni strup, to je škotski whisky! To je najboljši strup, kar jih poznam. Ne, ne!« — Posnemal je njuhanje praška, ki ga je vzel iz domnevne doze: »Kokain, Wembury, ta bo Meistrov konec!«

Ogledal se je po sobi. »Wembury, to je kaj čudna pisarna!«

»Da,« je pripomnil suho Alan, »in v tej sobi se je zgodilo najbrž že marsikaj čudnega. Ali so vstavili mreže v okna?« je vprašal Sama in možak je prikimal:

»Da, Mister! Čemu pa naj bodo?«

»Da bi se Meister zavaroval pred Čarovnikom!«

Obraz Sama Hackitta je nenadoma postal studija.

»Pred Čarovnikom?« se je začudil. »Zato so torej tu! Odpovedujem svojo službo! Čudno se mi je zdelo, zakaj je dal namestiti mrežo in zakaj je hotel, naj spim v hiši.«

»Oho, ali se bojite Čarovnika?« je z zanimanjem poizvedoval dr. Lomond in Wembury je prišel Samu na pomoč.

»Ne bodite prismojeni, Hackitt! Vsi se bojite Čarovnika!«

»Niti za sto tisoč funtov ne bi hotel ostati ponocni v tej hiši,« je dejal Sam prepričevalno in doktor se je nasmehnil.

»To je pa veliko denarja za tako dvomljivo uslugo,« je pripomnil suho. »Pustite naju trenutek sama, Mr. Hackitt!« Sam je zaprl vrata za vznemirjenim Hackitton. »Stopite z menoj gor in si oglejte tega Meistra!« je rekel in Alan

25

Čarownik

čudna skrivnost, ki je čisto in samo vaša, draga gospodična!«

Pospremil jo je k izhodu in obstal vrh stopnic, da bi ji še enkrat pomahal z roko v slovo. Pri tem mu je neobhodna cigareta tičala v ustnem kotu pod belimi brki.

Odkar je obiskal Scotland Yard, so se z Mauricem Meistrom dogajale čudne spremembe. Predvsem je mnogo pil. Steklenica z žganjem ni bila nikoli daleč od njegove pisalne mize. Zjutraj se je dvigal s postelje star in bolan. Počenjal je tudi nekaj, česar ni prej nikoli: prihajal je vsako jutro takoj po zajtrku v veliko sobo, sedal za klavir in v veliko nejevoljo Mary igral po cele ure. Vsekakor je igral čudočito in z občutkom zanosa.

Včasih je mislila, da igra tem bolje, čim bolje omamljen. Sedel je pri klavirju, njegove oči so strmele v prazno in zdelo se je, da nič ne vidi in nič ne sliši. Hackitt je večkrat prišel v sobo in ga s prezirom ogledoval. Včasih je tudi govoril z njim in je vendar vedel, da se Meistrove misli mude v daljavi milijonov let. Tudi Mary je morala dolgo čakati, preden je dobila od njega pameten odgovor na svoja vprašanja.

Strah ga je bilo vsega mogočega. Pri najmanjšem šumu je planil pokonci in nenadno trkanje na vrata ga je pripravilo v resnični strah. Hackitt, ki je spal v hiši, je vedel pripovedovati o najbolj čudnih zgodbah, ki so se dogajale ponovno. Nekoč je našel na Meistrovi mizi polno steklenic, ki so bile vse prazne, samo v eni je bilo še nekaj žganja. Dva dni nato, ko so delavci zapustili hišo, je slišal Alan Wembury, ko je ravno čakal v službeni sobi, da mu pripeljejo pripornika, ki ga je prijel eden od njegovih uradnikov, kako je zazvonil zvonec telefona in kako je zaklical službujoči seržant: »Za vas, Mr. Wembury.« Alan mu je vzel slušalko iz roke.

Bil je Hackitt in njegov glas je bil zelo razburjen... »Ne vem, kaj se godi z njim. Že od treh zjutraj razsaja in kriči kot obseden. Ali

Sam je stopil k vratom in jih odprl. Dr. Lomond je šel po stopnicah navzgor in njegovi koraki so počasi utihnili.

»Bali ste se, da ne bi osumili vas, če bi umrl, kajne?« je vprašal Wembury. »To je vedno tisto nerodno, če je človek na slabem glasu, Hackitt!«

Segel je po srebrnem pladnju, ki je ležal na mizi in ga ogledoval. Meister je vsekakor imel krasen pribor. Sam je bil zelo pozoren opazovalec.

»Ali ni težak, kaj?« je vprašal s poklicnim zanimanjem. »Takole bi se dalo s pridom prodati. Kaj bi neki dobil zanj?«

»Približno tri leta,« je pojasnil hladno Wembury in Mister Hackitt je z vzduhom zaprl oči. Nenadoma pa se je domislil, da mora še nekaj povedati.

»Čujte, Mr. Wembury, kaj pa počne Blis v vašem okraju?«

»Blis? Ste prepričani o tem, Sam?«

»Predobro poznam njegov ksil, da bi se moral. Odkar sem tu, se že potika tod okrog.«

»Zakaj?«

»Ne vem,« je zagotavljal odpuščeni kaznivec. Včeraj sem ga našel skritega tamle zgoraj.«

»Mistra Blisa?« Ce bi kdo trdil, da je bil Wembury začuden, bi bilo to milo povedano.

»Vprašal sem ga: kaj pa počnete tu?« je nadaljeval Sam s poudarkom.

Wembury je zmajal z glavo: »Lažete!«

»Dobro!« je odvrnil z gnusom Hackitt. »Pa lažem, vi tički itak držite skupaj kot klopi.«

Na stopnicah so se začuli Lomondovi koraki in takoj mato je stopil v sobo.

»Ali je zdaj miren, doktor?« je vprašal Wembury.

»Meister? Da, za vraga! To vam je junak! Meister? To je stara angleška družina. Prišli so na otok malo manj kot z Osvajačem — toda Osvajač je izgubil vojno.«

je sledil Lomondu, ki je počasi stopal po stopnicah navzgor. »Se je pri življenju,« je dejal doktor, ko sta obstala med vrti.

Meister je ležal na razkopani postelji, težko je dihal, v obraz je bil živordeč in z rokami je krčevito tiščal nase svileno pogrinjalo.

Zelo navaden konec namesto velike tragedije, si je mislil Alan. Nenadoma ga je stisnilo okrog srca, kot da bi mu nagonski glas zašepetal, da se je s tem prvim strahom začela drama in da vanjo ni zapleten le Maurice Meister, temveč tudi dekle, ki je zdaj zanj pomenilo več, kakor nekoč kot otrok, ki se je v vozlu peljal mimo njega, ki se je nekoč gugal na vrtnih vratah pred hišo svojega očeta, da, pomenilo je zanj več kot nekoč sestra mladičica, ki ga je prijel, pomenilo več, kakor si je hotel priznati.

28

Sledila je ura napornega dela; med tem delom je Alan enkrat ali dvakrat slišal na stopnicah lahne Hackittove korake, enkrat pa ga je tudi videl, ravno ko je izginil za vogalom. Ko je prišel spet v spodnje prostore, je bila ura že skoraj sedem. Sam je bil, kot navadno, v svojem zelenem predpasniku, pred seboj je imel posodo z vodo in je z usnjeno krpo pridno čistil okna, pri tem pa ga je nemalo motila mreža.

»Kako je kaj, Sir?« je vprašal.

Alan mu ni odgovoril. Stal je pred tajinstvenimi vrati z zapahi, ki niso bila nikoli odprtia in niso nikamor vodila.

»Kam vodijo ta vrata?«

Sam Hackitt je zmajal z glavo. To je bilo vprašanje, ki ga je že dostikrat vznemirjalo, pa mu tudi obetalo veselje ob raziskavi, ko bo v prihodnje kdaj sam doma.

»Ne vem, nikoli jih še nisem videl odprtih. Morda shranjuje tu svoj denar. Wembury, ta človek mora imeti milijone!«

Pred kratkim je skupina instruktorjev iz kranjskih in škofjeloških tovarn, strokovnih učiteljev in drugih obiskala znane češkoslovaške izobraževalne centre. O največjih vritisih s te ekskurzije nam je njen organizator in vodja Vilko Kus napisal seštevki, iz katerega povzemo najbolj zanimive ugotovitve.

Povsod so nas prisrčno sprejeli. Jugoslovani v tej državi pomenijo herojski narod, naše dosežke visoko ocenjujejo, ime Tito pa je simbol državnika svetovnega slovesa. Prav zato so nam bili voljni razkazati vse, povedati vse in odgovarjati na vsa naša vprašanja. Želeli so naše naslove, radi bi obiskali Jugoslavijo in navezali z nami najtenejše stike. Uspešni smo se povezati tudi z njihovimi raziskovalnimi instituti in prepričani smo, da bo naš obisk povzročil tesno sodelovanje med našimi pedagoškimi institucijami in njihovimi. In če smo dosegli tudi to, bo naš obisk imel lepe sadove, saj se lahko od Čehoslovakov mnogo naučimo.

DEVET LET V OSNOVNI SOLI

Za sprejem v katerokoli poklicno ali tehniško šolo je potrebna devetletna osnovna šola. Učitelji razrednega pouka in predmetni učitelji proti vostenno beležijo učnino in nagnjenja slehernegega učenca. Pri tem jim dobro služi tudi tehnična vzgoja, ki jo v vseh šolah izvajajo v lastnih delavnicah ali v šolskih delavnicih strokovnih šol. Devetletko konča okoli 80 odstotkov vseh učencev. V poklicne šole sprejemajo tudi učence, ki so uspešno dovršili le sedmi ali osmi razred. Pri razporejanju učencev je prvo mesto zagotovljeno rudarstvu, drugo kmetijstvu, gradbeništvu itd. Ko si te panoge zagotovijo narascaj, prideta na vrsto kovinska in elektroindustrija, nato čevljarska in gumarska, ki se zadovoljita tudi z učenci, ki niso dokončali devetletke. Poklic v glavnem določijo šole skupaj s starši.

PSIHOLOGIJA ZA TEHNIKE

Prav sedaj v institutu za strokovno izobraževanje proučujejo predlog, da bi uvedli poleg ruščine še angleščino, francoščino ali nemščino. Prav tako bodo prihodnje leto na vseh srednjih šolah uvedli psihologijo. Tako izobrazbo so zahtevale gospodarske organizacije, ker tehniški kader ni našel pravega pristopa k ljudem, ki proizvajajo. Zanimivo je tudi, da se absolventi tehniških šol takoj po diplomi zaposljijo kot stažisti, in to za dobo treh let, kjer se dokončno izpopolnijo. Tudi problem zaposlitve absolventov srednjih strokovnih šol so rešili na svojstven način. Razporeja jih šola, ker ima seznam potreb na svojem okolišu. Absolvent tehniške šole torej dobro ve, kam bo po končani šoli šef, zaradi česar je ugodno rešeno vprašanje počitniške in obvezne prakse.

ZA ODRASLE PET LET

Izobraževanje odraslih za poklic tehnik trača pet let. Najčešče imajo v tednu pouk trikrat po pet ur. Za slušatelje iz oddaljenejših krajev pa imajo celodnevni pouk enkrat na štirinajst dni. Gospodarska organizacija sistem izobraževanja odraslih podpira tako, da kandidate za študij sama kadruje, jim s skrajšano delovno obveznostjo omogoči študij, opravljanje izpitov in zaključnega izpita, država pa jim zagotavlja 50-odstotni popust na železnicih in avtobusih za prevoz v šolo.

Petletni študij za odrasle je razdeljen na nižjo in višjo stopnjo. V nižji stopnji, ki navadno traja tri leta, si slušatelji pridobijo znanje in sposobnost za vodenje dela v pogonu, to je podobno kot v naši delovodski ali mojstrski šoli. Na višji stopnji pa postanejo tehnički. V študiju za odrasle se množično vključijo delavci, ki jih kadrovská služba ni planirala. Le-ti se tja vključujejo iz lastnih nagibov in lastnih potreb, če niso kos nalogam, ki jih zahteva njihovo delovno mesto. Solanje mladine in

odraslih je brezplačno, saj ce itd. Oni pa postavijo učence v prvem razredu takoj k stroju in prva vaja je sicer enostaven, vendar že koristen izdelek. Vsi učenci napredujejo od lažjih k težjim delovnim operacijam, od strojev v kovačnico z najmodernejšim orodjem, pa zopet v kalilnico z električnimi pečmi, urijo se v brušenju, poliranju itd. Po dveh letih učenja gredo v proizvodnjo, da se navzamejo delovnega duha in elana, vendar tudi to razporeja učence po točno določenem načrtu šola in tudi to delo nadzorujejo učitelji praktičnega pouka.

OPREMLJENA SOBA ZA UČITELJA

Kdor hoče postati učitelj, mora končati dvanajstletno splošno izobraževalno šolo, zatem pa absoluirati tri oziroma štiriletno pedagoško akademijo. Poleg učiteljev za splošno izobraževalne predmete smo se srečali na strokovnih šolah tudi z inženirji in drugimi visoko kvalificiranimi strokovnjaki. Učitelji praktičnega pouka prihajajo iz vrst najboljših tovarniških delavcev, ki imajo poklicno delovodsko ali kako drugo

strokovno šolo in so na pedagoški akademiji poslušali eno leto pedagoško skupino enostaven, vendar že koristen predmetov za formiranje učiteljev praktičnega pouka. Učitelji splošno izobraževalnih predmetov in strokovno teoretskih predmetov učijo tedensko 21 ur, učitelji praktičnega pouka pa 38 ur.

Skrb družbe za prosvetnega delavca je bolj učinkovita kot pri nas. Če je v šoli potreben učitelj, stanovanje ni problem. Učitelji začetniki dobijo celo popolnoma opremljeno sobo. Osebni dodatki prosvetnih delavcev so nekoliko nižji in delavci z enako izobrazbo v proizvodnji, vendar te razlike izmenjujejo s tem, da nudijo šolnikom honorarno zaposlitev, a ne več kot osem ur tedensko. S tem je zagotovljena kvaliteta učnovzgojnega procesa.

Vsi, ki smo se količaj poslobili v sistem strokovnega izobraževanja v ČSSR, smo ugotovili, da je to šolstvo dobro organizirano, da so vse šole dobro opremljene, da imajo dovolj učil in kar je za naše razmere najbolj privlačno, da imajo za vse predmete tudi učbenike.

V.K.

Obisk z obilico sadov

V oddelku, kjer pripravljajo načite za nove proizvode

Po Pre šer no vih sto pi njah

V Kra nju

Goldensteinova podoba Franceta Prešerna iz leta 1850

Kranj si je pridobil originalni Goldensteinov portret Franceta Prešerna

O zamotani problematiki okrog upodobitev našega prvega pesnika smo obširneje že poročali v treh izčrpnih sestavkih (Panorama z dne 29. 4., 9. 5. in 13. 6. 1964). Že takrat smo izrazili željo, da bi Goldensteinova slika, ki jo vsi prešernovci smatrajo še za najbolj pristno in avtentično Prešernovo podobo, prešla iz rok zasebnih lastnikov (dedičev Franca Levec) v pesnikov spominski muzej v Kranju.

Z globokim zadoščenjem lahko danes sporočimo, kranjskim občanom, obenem pa tudi vsej gorenjski in slovenski javnosti, da naš predlog ni naletel na gluhu ušesu, pač pa na odprto srce vodilnih občinskih funkcionarjev in velikodušno razumevanje ustreznih svetov pri Občinski skupščini Kranj. Dogovor o odkupu pomembne slike je dobil realno osnovno prav na letošnji Prešernov dan 8. februarja 1965, kupna pogodba pa je bila datirana z 20. februarjem 1965.

Tako ima Kranj sedaj kar troje dragocenosti v zvezi s Prešernom: pesnikovo podobo, hišo, ki mu je bila zadana življenjsko bivališče, in njegov grob...

Vsem Slovencem je znano, da, žal, nismo nobene Prešernove podobe iz časa njegovega življenja. Zaman je Langus

pesnika večkrat nagovarjal, naj se da naslikati, češ, »njegov portret utegne še kedaj biti jako dragocen.« Prešeren pa je Langusa šegavo zavračal, da se da slikati takrat, »kadar se ozeni.«

No in tako imamo edino podobo, po kateri imamo predstavo o pesnikovi zunanjosti, delano po spominu, dobro leto po Prešernovi smrti.

PESNIKOVA PODOBA

Goldensteinova slika ni velika, komaj 27 cm × 21,5 cm. Delana je z oljnimi barvami na usnjeni podlagi. Vsak, kdor vidi reprodukcijo, meni, da je izvirnik večji, tako monumentalna je kompozicija drže. Izredno natancnega, skoro miniaturnega portreta v prekrasnih leskečih barvah doslej nobena tiskana kopija ni mogla dosegiti pri vsej tehnični zmogljivosti sodobnih grafičnih postopkov. Sele v diapozitivih barve tako zažare, da se vtiča vlogo originala. Zaradi teh kvalitet nikakor ne bi bilo pravično odrekati Goldensteinovi podobi sleherno umetniško kvaliteto in poudarjati zgolj kulturno-zgodovinsko pomembnost.

Prešernova slika, ki je sedaj prešla v zakladnico slovenskega naroda, je služila v preteklem stoletju številnim domaćim portretom.

Slikar Goldenstein (1807-1878)

in tujim umetnikom kot predloga za njihove storitev pesnikovih podob. Celo najelegantnejši Jakčev Prešernov portret ima na hrbtni strani zapisano: »Dr. France Prešeren. Na Goldensteinovi osnovi (1850), po vseh znanilih opisih sodobnikov, po slikah njegovih ožjih sorodnikov in s posomo njegovih sedanjih poznavalcev in častilcev obnoviti poskusil leta njegove moči (1835). Božidar Jakac, v Ljubljani, julija — 8. avgusta 1935.«

Nas v Kranju pa bi prav posebno zanimala kopija, ki jo je izdelal leta 1863 pozneje slikar, takrat še dijak, Ivan Franke iz Cerkelj. Neki Danič (kdo bi še vedel za njegovo ime, prosim, naj sporoči) iz Velosovega je to sliko podaril kranjski Citalnici. Dolga leta je visela v čitalniški bralni sobi, potem pa je nenačoma izginila. Uničena gotova ni, nekje je skrita ali založena. Najdba te slike bi bila vsekakor zanimiva za naša kulturno-zgodovinska raziskovanja.

Toda vrnimo se k podobi, ki smo jo pridobili Kranju!

Gotovo bo prav, če bolj natanko seznamimo gorenjsko javnost z možni, kateri ime bo za vselej tesno povezano s to Prešernovo podobo: s Potočnikom, Goldensteinom in Levcom.

TUJERODNI SLIKAR

Slikar Franc vitez Kurz zum Thurn und Goldenstein je bil rojen 1. 1807 v Lungauu na Sočnograškem, umrl pa je leta 1878 v Badenu na Dunaju. V prvih mladostih ga je poleg slikarstva mikalo tudi petje in goslanje. Vendar se je odločil za likovno umetnost in odšel na slikarsko akademijo v Gradec. Dokončal jo je leta 1834 kot najboljši med vrstniki. Prvo službo je nastopil v Ljubljani, kjer je postal učitelj risanja in slikanja na trgovski šoli Jakoba Mahra. V Ljubljani je osnoval tudi lastno slikarsko šolo, ki je sčasoma postala kar znana in imela dovolj obiskovalcev. Goldenstein je bil sploh marljiv človek. Poleg pouka je našel še dovolj časa in moči, saj je javnosti zapustil nad tisoč svojih slikarskih del. Slikal pa je prav vse: pokrajinske in nabožne motive, portrete in oltarne podobe, figuralko in arhitekturo; pa tudi v vseh tehnikah je bil doma: slikal je z oljem, z akvareli in z barvami na presno.

Za našo kulturno-zgodovino in etnografijo je Goldensteinovo bivanje v naši deželi bilo nedvomno pomembno: poleg Prešernove podobe nam je narisal vrsto takratnih ljudskih noš, za kar sta mu dala pobudo oziroma naročilo v Ljubljani živeči poljski emigrant Emil Korytko in dr. Blaž Crobat, Prešernov dolgoletni ljubljanski šef.

Po 33 letih bivanja v Ljubljani se je Goldenstein leta 1867 preselil v Gradec, na poti k hčeri pa leta 1878 v Badenu umrl.

Njegov sin, leta 1850 v Ljubljani rojeni Ludovik Viktor, je prav tako kot oče dovršil graško umetnostno akademijo in postal pozneje znan avstrijski slikar.

Stari Goldenstein je bil učenec romantične šole, a dosti samosvoj. Slikal je spretno in hitro. S Prešernom je vsaj zadnja ljubljanska leta mnogo občeval. V letu 1844 sta bila oba med člani nepravljene družbe za »glasbeno zabavo«. Torej si je Goldenstein kot izvezbar risar lahko dobro vtisnil v spomin pesnikov obraz. In res so Ljubljanci, ko so hodili mimo izložbe na Mestnem trgu, kjer je Goldenstein razstavljal sliko mimočodom na ogled, prav vsi vzklikali: »To je to Prešeren!« Bil je podoben! To je dosti.

Vest o nastali Goldensteinovi upodobitvi se je najprej pojavila v »Laibacher Zeitung« dne 25. februarja 1850. Torej je bila slika izdelana že v prvem letu po pesnikovi smrti!

PISMO — DOKUMENT

Ta časopisna notica je vzpodbidila Franca Potočnika, da je prihitel v Ljubljano in brž sliko odkupil, sicer pa o tem bolj natanko govoril v svojem pismu, napisanem na profesorja Levca. To nemško, v gotici pisano pismo, obsegajoče deset strani pisemskoga papirja v formatu 20 cm × 12,5 cm, je Franc Levec v izvirniku, toda v latinici priobčil v Prešernov album, ki je izšel 3. decembra leta 1900, za stoletnico pesnikovega rojstva. Slovenski prevod pisma je to potorej prvič prezentiran javnosti.

Pa poslušajmo res čustveno in s prizadetostjo pisano Potočnikovo pismo. Ne smejmo nas motiti nekateri starinski izrazi in zvezre, saj je od nastanka pisma poteklo že celih 82 let! Pismo predstavlja obenem tudi kulturno-zgodovinski dokument, ki potrjuje pristnost Goldensteinovega dela.

Ljubljana, 27. marca 1883

Vaše blagorodje!

Visokospoštovani gospod profesor!

Morda izpolnjujem narodno dolžnost, omo pietrot, katero smo vsi dolžni mogocemu talentu dr. Fr. Prešernemu, če še pravoveno poskrbimo za to, da pride originalno portret našega velikega pokojnika, ki sedaj moja lastnina, v Vaše roke.

Vsekakor smatram, da je podoba za Slovence dragocen zaklad. Izročam jo Vam in jo s tem proglašam za Vaše lastništvo. Dovoljujem pa si v tej zvezi še naslednje pripomniti:

V letu 1849 sem bil stacioniran kot cestni asistent na Jesenicah. Istega leta, dne 8. februarja, sem se zjutraj odpeljal v Kranjsko goro, po službenih opravkih. Domov sem se vrnil okrog 9. ure zvečer. Čakali sta me dve pismi iz Kranja, eno od sedaj že pokojnega c. k. cestnega komisarja Karla vitezza pl. Andriolija, drugo od še sedaj živečega, tedanjega c. k. aktuarja okrajnega sodišča Florijana Konška; oba sta mi javila, da je Prešeren umrl onega dne ob osmi uri zjutraj.

Zavedel sem se, kako nemadomestljiva izguba nas je doletela. Tudi zato, ker sem vedel, da ne obstaja noben portret pokojnega, sem še tisto noč pisal znamenu, tudi mojemu osebnemu prijatelju, slikarju Mateju Langusu v Ljubljano in pa z vso močjo rotil, da odpotuje takoj v Kranj in portretira ubogega Petrarko, vsaj v tej zadnji urri na mrtvaskem odru. Bil sem prepričan, da bo Langus ustregel tembolj, ker sem vedel, v kako prisrčnih odnosih je bil z vsemi talentiranimi sodobniki: s Copom, Straznickim, Smoletom, Terpinicom in tudi s Prešernom. Žal, Langus ni ustregel moji prošnji. Kasneje se je opravil, kot nemim, z jalovim izgovorom, da mu je tačas sam nekaj bolan.

Občalovanje, da nimajo Slovencu podobe svojega, morda za stoljetja prvega pesnika, je bilo precej splošno in to naj bi bila pobuda, da je za tisti čas, ne manj znani slikar kot Langus, Kurz pl. Goldenstein — v letu 1850 naslikal po spominu Prešernov portret.

Z izrazom mojega odličnega spoštovanja Vašemu blagorodu najvdanejši

POTOČNIKOVA ODLOČITEV

Tako, ko sem to zvedel, sem odpotoval z Jesenic v Ljubljano in od slikarja kupil za 12 goldinarjev konv. vredn. edino, takrat obstoječi, Prešernovo podobo. To je potrjeno na hrbtni strani slike z Goldensteinovim lastnoravnim napisom:

»Dr. France Prešeren, slikan po Goldensteinu v letu 1850 in prodano gospodu Fr. Potočniku s pogojem, da dovoli kopiranje le izdelovalec.«

Preden sem leta 1851 zapustil Kranjsko za daljšo dobo, me je zaprosil dr. Bleiweis, da mu posodim portret, ker bi ga rad dal litografirati. Portret je ostal pri Bleiweisu več let in tako je nastala precej primitivna litografija, ki jo je Bleiweis priklučil svojemu »koledarčku«. Portret sem dobiti kot svojo lastnino vrnjen šele leta 1858.

Po vrnitvi v domovino me je prosil gospod dr. Papež, ki se je s slikarstvom ukvarjal kot diletant, da bi smel podobno kopirati. Ker pa Prešerna nikoli ni videl in ker je izpremenil obraz in izraz po ustnih pripombah sedaj že pokojnega za to popolnoma nezmožnega in nepoklicnega Jos. Debevcu, se je kopija po mojem mnenju popolnoma ponesrečila in nima niti od daleč nobene podobnosti s pesnikom. Kar pa zadeva podobost moje Prešernove slike, je ta nedvomna, temprej, ker se Goldstein ni ukvarjal s slikarstvom kot diletant, ampak je bil priznan kot zelo sposoben akademski umetnostni slikar. S Prešernom je več let pogosto obočeval in je mogel zato v velikem in celem, kreplko poudarjene pesniške pozeze, resnično pravilno in odlično posneti. V Prešernovem obliju ni bilo — kakor skoraj pri vseh pomembnih možeh — najti nič okroglega, ampak je bilo vse krepko in ostro izklesano. Prav v okroglih oblikah in zabrisanih potezah Papeževe slike je največja napaka.

Misljam, da se mi je s tem pismom posrečilo dokazati, da je Prešernova slika, ki jo zdaj hraniš njen jaz, original, a ne kopija. Mislim pa tudi, da ne trdim preveč, kako rečem, da je ta slika najboljši Prešernov portret, kolikor jih je razširjenih med Slovenci doslej. Najbolj znana je pač tista filistrska slika, ki jo je pridejal leta 1866 ljubljanski knjižar Wagner I. zvezku Klasa z domačega polja, v katerega sta Jurčič in Stritar objavila Pesni Franceta Preširna. Ta pesniška slika, ki jo je leta 1879 ponatisnil tudi Zvon in ki se je pozneje zelo razširila tudi z mnogimi Ničmanovimi ponatiski Wagnerjevih izdavcev, z narodnimi vizitnicami in napsel celo z razglednicami, pa nima nobene resnične podstave. Wagner je dal namreč pesnikovo sestro Katarino fotografirati in po tej fotografiji in po ustnih opisih, ki jih je prejel od takrat že živečih pesnikov znancev, zlasti od ljubljanskega trgovca Jožefa Debevca, pesnikovo podobo — ponarediti.«

LEVCEVO POJASNILO

Ob sklepu objave nemško pisanega izvirnega Potočnikovega pisma, pripomnjenja Franca Levec:

»Mislim, da se mi je s tem pismom posrečilo dokazati, da je Prešernova slika, ki jo zdaj hraniš njen jaz, original, a ne kopija. Mislim pa tudi, da ne trdim preveč, kako rečem, da je ta slika najboljši Prešernov portret, kolikor jih je razširjenih med Slovenci doslej. Najbolj znana je pač tista filistrska slika, ki jo je pridejal leta 1866 ljubljanski knjižar Wagner I. zvezku Klasa z domačega polja, v katerega sta Jurčič in Stritar objavila Pesni Franceta Preširna. Ta pesniška slika, ki jo je leta 1879 ponatisnil tudi Zvon in ki se je pozneje zelo razširila tudi z mnogimi Ničmanovimi ponatiski Wagnerjevih izdavcev, z narodnimi vizitnicami in napsel celo z razglednicami, pa nima nobene resnične podstave. Wagner je dal namreč pesnikovo sestro Katarino fotografirati in po tej fotografiji in po ustnih opisih, ki jih je prejel od takrat že živečih pesnikov znancev, zlasti od ljubljanskega trgovca Jožefa Debevca, pesnikovo podobo — ponarediti.«

Slovenci zahvaliti, da delo ni bilo niti izgubljeno niti poškodovan. Literarna zgodovina mu dolguje tudi zahvalo za več poročil, važnih za prešernoslojev: sporočila je, kateri pomembnejši pogrebci so pospomljeni pesniku do groba, opisan je v več sestavkih pesnikova zunanjega podoba, nekatere poteze njegovega značaja in še vrsto važnih podrobnosti.

Ker je bil Potočnik nekaj let celo litijski župan, se nam kar nehote vslil misel neke povezave med njim in nekaterimi Prešernovimi rokopisi, ki so jih tam našli v času zadnje vojne in so zdaj v zasebni lasti vzdove Mirę Hubad iz Litije.

Razboriti patriot, Slovenski biografski leksikon mu daje kot glavno označko kar »priatelj Prešernove, Franc Potočnik se je zavedal, da slika pri njem samem ni varnem, saj se je zaradi narave svoje službe moral često seliti, za nekaj let celo v daljno Galicijo. Zato jo je skenil izročiti v roke tedaj najuglednejšega literarnega zgodovinarja Frana Levca. Smašal je, da bo dragocena podoba tako najbolje ohranjena, varovana in cenjena. Vendar nam datum na pismu in datum dejanske izročitve kažeta, kako težko se je Potočnik ločil od slike. Celič devet mesecov se je nekako poslavljali od ljubljanskega Prešerna. Šele konec leta se je odločil in sliko izročil.

Na pismu je datum 27. marec, v Levčeve roke pa je prišla slika šele na Silvestrovo, 31. decembra leta 1883. Sliko je Levec dobil od Potočnika v dar iznenaša, saj za datum pisma, ki naj bi podoba spremiljalo do njegovih rok, ni vedel. Poslej se bilo vsakoletno Silvestrovo za Frana Levca najlepši praznik. Saj je ta dan vstopil v njegov dom Goldensteinov Prešeren! Podoba je bila odtegnjena v občinstvu načelnika, potem pa je bila v častnem mestu nad Levčevom pisalno mizo. Tam je visela celih 80 let, do letos, ko se je preselila v Kranj...

POSLEDNJI ZASEBNI LASTNIKI

Fran Levec (1846–1916), ki je toliko desetletij skrbno varoval Prešernovo podobo, je eden najsvetlejših likov v slovenski literarno-zgodovinski znanosti. Bil je sicer po poklicu profesor in kot dolgoletni šolski nadzornik znan pedagog, a njegova najzaslužnejša dejavnost je bila literarno mentorstvo. Kot dolgoletni urednik Ljubljanskega Zvona je vzgojil vrsto pesnikov in pisateljev. Brez Levca ne bi imeli Janka Kersnika, Levec je vodil roko nemškemu aristokratu grofu Paceju, da je edo lepo prevedel Prešernove Poezije, bil je profesor slovenščine na ljubljanski realki, ko je tamkaj rasel mladi Ivan Cankar.

Ivan Prijatelj tako karakterizira Franca Levca: »Levec je bil mož prosvitljene in maturirane umne in finega estetičnega čuta. Imel je poseben instinkt za odkrivanje novih talentov, jih v neprostenem osebrem in pismenem kontaktu vzgajal, bodril in učil. Bil je živa krovka slovenske kulture.«

Slovensko matico, ki ji je 14 let predsedoval, je Fran Levec dvignil iz mrtvila staroslo

Gotovo se me niti ne moremo niti ne upamo privoščiti vseh modnih muh, ki jih iz leta v leto nizajo modni kreatorji v Parizu. Zenske pa le ne bi bile ženske, če se ne bi pozanimale tudi za nove linije in krike. Zato poglejmo!

Prav čudovit šopek pisanih idej nam letos predstavlja pariška visoka moda. Razsipa je in presenetljiva kot pomlad. Letos ne pozajmo v Parizu linije, ki bi prednjačila, ampak tisoč idej in dejstev načina mozaik.

Najprej omenimo barve: zlato rumena, jabolčno zelenina in petunjino rdeča.

Plise je romantičen in v Parizu kaj pogost. Celo elegantni plašči so plisirani. Rokavi večernih plaščev segajo dobro do komolcev in so trobentasto razširjeni.

Okrigli izrezi poletnik oblek so obrobljeni z drugobarvnim obrobo. Obrobe, oziroma našitki v črki V, v kontrastni barvi so zelo dekorativni in na videz podaljšajo postavo.

Ozka krila so rahlo zvomčasta. Dolžina oblek se nizavno senzacionalno spremeni. Spodnji robovi v kontrastni barvi pa često ustvarjajo videz krajšega krila.

Tudi v svetlih barvah s pisanimi vozli so najpriljubnejše tkanine plaščev. Plašči so često brez ovratnikov in imajo velik V izrez, ki je obrobljen s svilo. Svilene obrobe so tudi na rokavih in v obrobu samega plašča. Seveda je tkanina obrobe ista kot je obleka pod plaščem.

Jopice kostimov so zopet zelo kratke, celo tako kratke, da izpod nje kuka pas krila. Krila so ali zvomčasta ali v pasu rahlo nabranja v modernem svetu jih imenujejo »kmečka krila«.

Kovinski gumbi ali gumbi iz umetnih biserov niso okras le oblekam, pač pa tudi plaščem. Tudi pasovi so izdelani iz kovine ali svetlikajočih se kroglic. Pas mehko obkroža ženski pas. Gumbi so ali veliki ali majhni. Cesto so edini okras preprosti pomladanski in poletni obleki veliki in istobarvni. Nova domiselnost: dvoredni gumbi pomaknjeni pod pas.

Krilo, oziroma plašč je od pasu navzdol izrezan v pole. Torej letos je zelo aktualna valjuča linija.

Karirasto blago je zelo privabljeno v letošnji pomlad. Moderna je poševna in vodoravna kombinacija blaga. Modni pariški krik je prav gotovo kombinacija karirastega blaga z rožastim. Malo ekskluzivno, povsem pariski!

Belo barvo vedno cenijo v Parizu, saj je klasična barva. Mlademu dekletu pristoji prav tako lepo kot belolasi dami. Aktualni so turbani — izdelani iz iste tkanine kot obleka.

V hladnejših poletnih dneh naj bi nas grele kratke jopice z dolgimi in ozkimi rokavji ter visokim ovratnikom. Te so pogost kariraste in jih

nosimo k enobarvnim poletnim oblekam.

Pri kostimih so se pojavili zopet večji ovratniki. Široki ovratniki pri visoko zaprtih jopicah kostimov pričarajo videz širših ramen, medtem ko pas in boki izgledajo ožji. Večkrat preši robovi udarjajo rob in seveda športno podprtajo kostim. Oblike žepov so kaj različne. Okrogli so bolj ženski in meki.

COCO CHANEL

Gotovo ste že slišali ali brali o izredni ženski francoskega modnega sveta, Coco Chanel. Sicer je sedaj že priletna dama, ki še vedno z ves energijo vodi svoj moderni salon. Neumorna je. Že v začetku našega stoletja so pričeli izgovarjati modni poročevalci njeno ime z občudovanjem, seveda bilo je pa tudi veliko ljudi, ki so se ji posmihali. Toda uporno je inteligentna lepotica nadaljevala svojo pot in si priborila sloves in cene njenih modelov so dosegla bajne vrste. Coco Chanel meni: Biti eleganten pomeni, da se lahko človek svobodno giblje. Res, njeni oblačila so namenjena elegantni delavnim ženam. Njen tip ženske je športen, precej suhljat z deško postavo in kratko pričesko. Njeni manekenki ne smejo nositi steznikov, kot ga je sama že pred petdesetimi leti odvrgla. Njen stil je bil in je preprost. Njeni modele je vzljubilo na tisoče žena. Uvedla je v modo tweed in jersey. Jopice kostimov pa je obrobila z njenim sedaj po vsem svetu znanimi Chanelevimi obrobami. Dobro pozna ženske in trdi, da tudi med najlepšimi ženskami ni popolne lepote. Napake pa se dajo spretno zakriti.

Kaj svetuje Madame Chanel tistim ženskam, ki imajo preveliko prsno širino:

K svetlim krilom moramo nositi temne zgornje dele (puljje, bluze, puloverje).

Obleke naj imajo ozko ukrojene rame in ravnopadajoče rokave.

Vratni izrezi naj bodo v obliki črke V

Pas naj bo podaljšan in bluze ohlapne.

Za ženske s preširokimi boki:

Te naj nosijo temna krila s svetlejšim zgornjim delom.

Ozka krila so lahko celo karirasta, vendarle v temnih tonih.

Na bluzi ali puljijih, oziroma zgornjem delu si lahko privoščimo več podrobnosti kot ogrlice, zaponko, ali cvečnice ali večji ovratnik.

Tudi previsoko ležeči pas je nadloga mnogih žensk. Kaj naj nosijo te?

Bluze, ki jih nosijo preko pasu naj padajo do bokov.

Krila naj bodo nižje vstavljeni in kratka.

Prav tako ni idealen prenizko ležeč pas. Ce imamo

torej dolg život, bomo nosile kratke jopice, bluze za pasom in tudi privoščimo si lahko globoke izreze in široke pasove, krila naj pokrivajo koleno. Kot nalašč je ustvarjen za tako postavo sedemosminski plašč.

In velike in vitke žene?

Idealni tip ženske je sedaj prav gotovo visoka in skorajda suha ženska. Kljub temu pa ima marsikatera visoka in vitka ženska skrb zaradi svoje postave. Svojo velikost bomo takole skušale omiliti:

Nosile bomo velike kariaste vzorce.

Siroko odprte in globoke gube. Pošegale bomo po svetlih barvah in svetlikajočih se odtenkih. Ves moden, torej velik in upadljiv nakit nam bo lepo pristajal.

Pariške modne zanimivosti za pomlad in poletje

Chanel kostim, kajne da vam je viš

RADIJSKI SPORED

ELJA OD 13. MARCA DO 19. MARCA 1965

Poročila poslušajte vsak dan ob 5.15; 6., 7., 8., 10., 12., 13., 15., 17., 22., 23. in 24. uri ter radijski dnevnik ob 19.30. — Ob nedeljah pa ob 6.05, 7., 9., 12., 13., 15., 17., 22., 23. in 24. uri ter radijski dnevnik ob 19.30.

SOBOTA — 13. marca

8.05 Ženski kvartet kluba koroških akademikov — 8.25 Zabavne melodije — 8.55 Radijska šola za nižjo stopnjo — 9.25 Gojenci glasbenih šol vam igrajo — 9.45 Četr ure s pevcom Markom Novosekom — 10.15 Glasbeni sejem — 11.00 Nimaš prednosti — 12.00 Kmetijski nasveti — 12.15 Pred domačo hišo — 12.30 Igra vam violinist Edward Grač — 13.30 Priporočajo vam — 14.05 Iz baletov — 14.35 Naši poslušalci čestitajo in pozdravljajo — 15.30 Pojeta pevska zborna Zavoda za glasbeno vzgojo — 16.00 Vsak dan za vas — 17.05 Gremo v kino — 17.35 Pesmi in plesi jugoslovenskih narodov — 18.00 Aktualnosti doma in v svetu — 18.15 Poje sopranistka Zinka Kunc — 18.45 S knjižnega trga — 19.05 Glasbene razglednice — 20.00 V soboto zvečer — 21.00 Zaplešite z nami — 22.10 Oddaja za naše izseljenice — 23.05 Za prijeten konec tedna

NEDELJA — 14. marca

6.00 Dobro jutro — 7.40 Pogovor s poslušalci — 8.00 Mladinska radijska igra — 8.47 Iz albuma skladb za otroke — 9.05 Naši poslušalci čestitajo in pozdravljajo — I. — 10.00 Še pomnite, tovariši — 10.30 Pesmi borbe in dela — 10.40 Nedeljski koncert lahke glasbe — 11.40 Nedeljska reportaža — 12.05 Naši poslušalci čestitajo in pozdravljajo — II. — 13.30 Za našo vas — 13.50 Pred domačo hišo — 14.00 Danes popoldne — 16.00 Humoreska tega tedna — 17.05 Majhen operni koncert — 17.30 Radijska igra — 18.34 Lepo melodije iz komorne in solistične glasbe — 19.05 Glasbene razglednice — 20.00 Naš nedeljski sestanek — 21.30 Iz slovenske simfonične glasbe — 22.10 V plesnem ritmu — 23.05 Sonata za klavir

PONEDELJEK — 15. marca

8.05 Jutranji zabavni zvoki — 8.55 Za mlade radovedneže — 9.10 Zaplešimo in zapojmo — 9.25 Iz narodne zakladnice — 9.45 Igrajo vam te pihalne godbe — 10.15 Pisan orkestralni intermezzo — 10.35 Naš podlistek — 10.55 Glasbena medigra — 11.00 Nimaš prednosti — 12.05 Kmetijski nasveti — 12.15 Čez hrib in dol — 12.30 Minute za skladateljice — 13.30 Priporočajo vam — 14.05 S poti po Mediteranu — 14.35 Naši poslušalci čestitajo in pozdravljajo — 15.30 Zborovske skladbe — 16.00 Vsak dan za vas — 17.05 Iz opernega sveta — 18.00 Aktualnosti doma in v dež — 19.45 Slovenske narod-

ne v priredbi Miška Hočvarja — 10.15 Glasbeni sejem — 11.00 Nimaš prednosti —

12.05 Kmetijski nasveti — 12.15 Pred domačo hišo — 12.30 Baročni in plesni intermezzo — 13.30 Priporočajo vam — 14.05 Naši pevci v popularnih operah — 14.35 Naši poslušalci čestitajo in pozdravljajo — 15.30 Igrajo vam pihalna godba RTV — 15.40 Literarni sprehod — 16.00 Vsak dan za vas — 17.05 Turistična oddaja — 18.00 Aktualnosti doma in v svetu — 18.15 Odskočna deska — 18.45 Jezikovni pogovori — 19.05 Glasbene razglednice — 20.00 Četrtkov večer domačih pesmi in napevov — 21.00 Literarni večer — 21.40 Glasbeni nočturno — 22.10 Plesni zvoki — 23.05 Večer Zoltana Kodalyja in Leeše Janočka

PETEK — 19. marca

8.05 Simfonične rapsodije in plesi — 8.35 Dvajset minut z zabavnim orkestrom romunskega radia — 8.55 Pionirski tehnik — 9.25 Igrajo vam kmečke pihalne godbe — 9.35 Pet minut za novo pesmico — 10.15 Komorni zbor RTV Ljubljana poje pesmi raznih narodov — 10.35 Novo na knjižni polici — 10.55 Glasbena medigra — 11.00 Nimaš prednosti — 12.05 Kmetijski nasveti — 12.15 Opoldanski domači peleme — 12.30 Odломki iz opere Glumači — 13.30 Priporočajo vam — 14.05 Radijska šola za nižjo stopnjo — 14.35 Variacije na harfo in klavir — 15.25 Napotki za turiste — 15.30 Glasba iz Finske — 15.45 Novo v znanosti — 16.00 Vsak dan za vas — 17.05 Petkov simfonični koncert — 18.00 Aktualnosti doma in v svetu — 18.15 Revija naših pevcev zabavne glasbe — 18.45 Ta teden v skupščinskih odborih — 19.05 Glasbene razglednice — 20.00 Za prijetno razvedriло — 20.30 Tedenski zunanjopolitični pregled — 20.40 Slovenska klavirska literatura — 21.15 Oddaja o morju in pomorščakih — 22.10 Melodije za lahko noč — 23.05 Literarni nočturno — 23.15 Na domači gredi

K I N O

13. marca amer. barv. CS film GARSONERA ZA STI- RI ob 16., 18. in 20. uri, pre- miera amer. barv. CS film KOMANCEROSI ob 22. uri

14. marca amer. film ZA-KON LINCA ob 10. uri, amer. barv. CS film KOMANCERO, SI ob 13. uri, amer. barv. CS film GARSONERA ZA STI- RI ob 15., 17. in 19. uri, pre- miera amer. barv. CS filma DOBRI DUH PARIZA ob 21. uri

15. marca amer. barv. CS film KOMANCEROSI ob 16., 18. in 20. uri

16. marca amer. barv. CS film KOMANCEROSI ob 16., 18. in 20. uri

17. marca amer. barv. CS film KOMANCEROSI ob 16., 18. in 20. uri

14. marca amer. ital. barv. CS film ALADINOVA ČU- DEŽNA SVETILKA

17. marca ital. CS film Z OGNJEM IN MECEM

Dovje-Mojstrana

13. marca amer. ital. barv. CS film ALADINOVA ČUDEŽNA SVETILKA

14. marca amer. barv. CS film NI IMENA NA NABO-JU

18. marca ital. CS film Z OGNJEM IN MECEM

Koroška Bela

13. marca francoski film POKLICNA SKRIVNOST

14. marca amer. CS film KAJ SE JE ZGODILO Z BA-BY JANE

15. marca jugoslovenski film POZOR, DRŽAVLJAN POKORNI

Kranjska gora

13. marca amer. CS film KAJ SE JE ZGODILO Z BA-BY JANE

14. marca francoski film POKLICNA SKRIVNOST

18. marca jugoslovenski film POZOR, DRŽAVLJAN POKORNI

Radovljica

13. marca angl. amer. film LOLITA ob 19.30

13. marca amer. barv. CS film APRILSKA LJUBEZEN ob 17.30

14. marca angl. amer. film LOLITA ob 15. in 20. uri

14. marca amer. film UBIJTE OPONASALCA ob 16. in 20. uri

14. marca amer. barv. CS film APRILSKA LJUBEZEN ob 10. uri dopoldne

16. marca franc. film ZAD-NJIH 15 MINUT ob 20. uri

17. marca franc. film ZAD-NJIH 15 MINUT ob 18. in 20. uri

18. marca špan. barv. film KRALJICA CHANTECLERA ob 19.30

19. marca poljski film KJE JE GENERAL ob 20. uri

Podmart

13. marca amer. CS film UBIJTE OPONASALCA ob 19. ur

14. marca amer. film APRILSKA LJUBEZEN ob 17. in 19. uri

gledališče

PRESERNOVO
GEDALISCE
V KRAJU

NEDELJA — 14. marca

Ob 10. uri URA PRAVLJIC

— 16. program, ob 16. uri Fulda: OGNJENIK — gostovanje v Mavčičah

13. marca amer. barv. CS film NI IMENA NA NABO-JU

15. do 16. marca ital. CS film Z OGNJEM IN MECEM

18. do 19. marca francoski film POKLICNA SKRIV-
NOST

Žirovnica

13. marca amer. barv. CS film NI IMENA NA NABO-JU

Svet pleše v Celovcu

PLESI RAZNIH NARODOV • POLKA, VALČEK, BOLERO, KOZACOK, CA-CAN, JAPONSKIE IMPRESIE IN DRUGI • OD ELEGANTNIH GIBOV DO RAZNIH SKOKOV IN SALT NA LEĐU V DVORANI »STADTHALLE« V CELOVCU

Kogarkoli bi v Celovcu vprašali, kje je dvorana, v kateri je darsalna revija, vam bo vedel točno povedati, po katerih ulicah morate iti, da boste prišli na pravo mesto. Od štiriletnega otroka do starčka s palico v roki, ki se sprehaja po Schubertovem paiku.

APLAZVI MILIJON LJUDI

Za marsikoga pomeni številka trinajst »nevarnosti, ker je morda vražjeveren. To si ne bi upal trditi za vodjo in režiserja darsalne revije Willia Pettra. Prav letošnje leto je pripravil to revijo že trinajstič po vrsti. Prav tako kralj je skomponiral glasbeno spremljavo znani glasbeni umetnik Robert Stolz.

Ansambel je gostoval že v mnogih deželah sveta. Milijoni ljudi so vneto ploskali plesom teh deklet in fantov, ki so zares pravi umetniki na darsalkah.

MALI JACKY OSVAJA

Na reviji sodeluje s svojim programom tudi mali šimpanz Jacky. Njegove salte z darsalkami, preskoki čez zaprte so napravljeni tako mojstrsko, da bi mu marsikateri drsalcem zavidal. Navdušen val aplazva pa je požel s stoj na roki svojega partnerja Luciena Meyera.

FANT Z GUMIJASTIMI KOSTMI

Ne varjamete? Prav imate! Gumijastih kostres nima, vendar pa to ime zaslubi s svojim gibanjem na lednu. V mislih imam Herberta Bobeka. Bobek, dolg kot ponedeljek, je po svetu zaslovil s salto na lednu. Sedaj pa je izvedel že dvojni salto. Poleg tega pa je fant z gumijastimi kostmi sposoben nepraviti odnosno pokazati publike še marsikaj drugega, pri čemer zastaja ljudem dih.

ZAKAJ SE LJUDJE DRŽIJO ZA TREBUHE?

Ko se na ledeni plošči pojavijo trije komičarji se zasmijejo še takoj resen človek.

Trije junaki so: Hugo DÜMLER, Richard LEDWIG ter Herbert BOBEK. — Dümler se je komaj pričel uveljavljati med amaterji, že je zašel med člane znane darsalne revije. — Ledwig je nedosegljiv v svojih komičnih točkah. Je zelo majhen in pravcato nasprotje velikega Bobeka. Njun skupni nastop vsakomur ogreje dlani.

EDIN ANSAMBEL NA SVETU

Tovrstni ansambel, ki te dni nastopa v »Stadthalle« v Celovcu, je edini na svetu. Zato že nekaj let polni blagajne svojim gospodarjem. Temu primeru je tudi cena vstopnicam, saj so najdraže vstopnice celo 77 avstrijskih šilingov, kar vsekakor ni malo. Kljub temu pa je velika dvorana vsak dan pri obeh predstavah skoraj polno zasedena. V njej je prostora za okoli 4 tisoč gledalcev.

TEŽKI MILIJONI ZA GARDEROBO

Za letošnjo prireditev na lednu pod naslovom »SVET PLEŠE« so pripravili nove obleke. Stale so nad 60 milijonov dinarjev. Vendar pa je tistemu, ki si revijo ogleda, povsem razumljivo, da ni niti ta vsota prevelika.

Televizija

SOBOTA — 13. marca

Evrovizija 13.00 Svetovno prvenstvo v hokeju na lednu SZ : CSSR — RTV Ljubljana 17.40 Poštarjeva torba — lutkovna igra — RTV Zagreb 18.05 Glasbeni dnevi — RTV Ljubljana 18.25 Napoved in TV obzornik — RTV Zagreb 18.45 Tu nekje poleg nas — RTV Ljubljana 19.30 Vsako soboto, 19.45 Cik-cak — RTV Beograd 20.00 TV dnevnik, 20.30 Glasbeni kotiček — RTV Ljubljana 20.40 Spreghod skozi čas — RTV Beograd 21.10 Humoristična oddaja — RTV Ljubljana 22.00 Golo

mesto, 22.50 Svetovno prvenstvo v hokeju, 23.50 Poročila

NEDELJA — 14. marca

RTV Zagreb 10.00 Kmetijska oddaja — RTV Beograd 10.45 Na črko, na črko — RTV Zagreb 11.30 Film za otroke — Evrovizija 13.00 Svetovno prvenstvo v hokeju — RTV Ljubljana 19.00 Svetnik — serijski film — RTV Beograd 20.00 TV dnevnik — RTV Zagreb 20.45 Va-

PONEDELJEK — 15. marca

RTV Ljubljana 11.40 TV v Šoli, 15.20 Ponovitev šolske ure, 16.40 Ruščina na TV,

ZAKAJ?

Zato, ker ima priliko videti obleke, ki napravijo povsem pravljični svet. Kajti te obleke niso samo lepo izdelane, ampak so tudi bogato opremljene. Posebni čar pa da reviji električna razsvetljava. Z reflektorji najrazličnejših barv obsevajo dekleta in fante v večernih oblekah, narodnih nošah, včasih pa v zelo pomanjkljivih oblačilih.

SKORAJ PET MILIJONOV OKRASNIH NASITKOV

Prav na kratko bi vam rad povedal samo nekaj podatkov o njihovi garderobi.

Samo v točki »Ven řin balet« so za svoje obleke porabili 45 metrov plisiranega blaga, za »Valčkov ples« pa 50 metrov blaga.

Skoraj 1500 zadrg so porabili pri raznih kostumih in oblekah. Poleg 3000 metrov čipk, so porabili tudi 13 kilogramov srebrnih nitk za vezanje raznih okrasov na oblekah. Skoraj pet milijonov so porabili okrasnih našitkov v skupni teži 22 kilogramov.

Seveda pa na oblekah ne manjka okrasnih kamnov. Teh je 27.400 komadov v raznih barvah. Verjetno si danes ne moremo zamisliti nobene prireditve, pa naj si bo to v gledališču, kinu ali na drugih zabavah brez ogrlic. Tako jih je tudi na tej reviji moč videti. Za te oglice so porabili 5400 biserov.

PLOSKANJE — NAGRADA ZA NASTOPAJOČE

Odlični darsalci, prav take obleke ter odlična organizacija prireditve, dajo vsem tem poseben pečat. Prav zaradi tega je dvorana vedno polna, ne glede na to v katerem mestu ali državi nastopajo.

Kako se gledalci oddolžijo nastopajočim? Skromno! Zelo skromno! Vendar je za člane ansambla aplavz, ki ga jim gledalci na koncu poklonijo, največja nagrada in priznanje za njihov trud, ki so ga morali vložiti v to revijo.

IN NA KRAJU NAJ POVEMO

Prireditev, ki traja skoraj tri ure, navduši slehernega gledalca. Verjetno ni nikomur žal, da si jo je ogledal.

Zadnje čase pa so se pričele širiti gorlice, da bo tovrstna prireditve prihodnje leto celo pris nas v Sloveniji. Vendar je to še veliko vprašanje! Kolikor bi bila, bi se morali dobro pripraviti in vsaj tako organizirati kot so jo Avstrijci, če ne še bolje. — Jože JARC

Elektronske ročne ure

Več znanih inozemskeh tovarn je dalo lani na tržišče popolnoma nov sistem ročnih elektronskih ur, ki imajo za pogon miniaturno baterijo.

Po zunanjosti se ne ločijo od dosedanjih mehaničnih, v notranjosti pa so precej drugače. Strokovnjaki zatrjujejo, da pomeni nov sistem pravo revolucijo v urarski industriji. Za marsikaterega urarja bo popravilo te ure problem, ki presega njegovo znanje, čeprav je sistem čisto preprost. Ure so namreč transistorizirane.

Sedanja mehanična ročna ura ima te glavne sestavne dele: vzmet z nakopičeno energijo za pogon, prenosno kolesje, regulator in številčnik s kazalci.

Elektronska ura je sestavljena nekoliko drugače: ima baterijo kot izvor električne energije, nihajni motor, prenosno kolesje in enak številčnik s kazalci.

Miniaturna baterija je iz živinskega oksida s kapaciteto 60 mA/h ali normalnim napajanjem 15.400 ur. To zastonje teoretično za 1 in 1/4 leta. Tovarne jamčijo za dobo enega leta,

Nov sistem je precej boljši od sedanjega mehaničnega. Zaradi skoraj direktnega prenosa impulsov na kazalce so napake manjše, komaj 9,5.10⁻³ %, kar je bolje od dosedanjih ur. Tek ure je

dostopnost mirem, temperaturne spremembe ne vplivajo. Seveda so ure prav tako vodotesne. Konstruktorji niso zadovoljni le z baterijo. Primerjajo v novejšem času doseženo prožnost vzmeti v mehaničnih urah. Te vzmeti je možno napeti z vso sigurnostjo 10.000 krat. Če računamo vsako navitje po 36 urah, dobimo 360.000 ur ali življenjsko dobo 40 let.

Pri novih elektronskih urah zato delajo poskuse z jedrsko baterijo, ki bo po dosedanjih poskusih dajala dovolj električne energije več let. Jedrsko energijo pod vplivom svetlobe spremene v električno energijo tako, da beta žarki vpadejo na silicijeve fotocelice. Pri tem se sprosti dovolj električne energije. Baterija daje v začetku 20 μW, po 2,6 letih 10 μW in po petih letih 5 μW. Temperaturno območje je v mejah minus 130° C. in plus 100° C. Oklep baterije je iz svinca, celotna baterija pa je 17 x 5 mm.

Izgleda, da nova generacija urarjev ne bo več finomehanične, temveč elektronske vrstni, z določenim znanjem jedrske fizike!

SREDA — 17. marca

RTV Ljubljana 9.00 V. kongres ZKS, 15.30 V. kongres ZKS — reportaža, 16.00 V. kongres ZKS, 19.00 Rezerviran čas — RTV Zagreb 19.15 Glasba za vas — RTV Ljubljana 19.45 Cik-cak — RTV Beograd 20.00 TV dnevnik — RTV Ljubljana 20.35 Lirika, 20.45 Deset zadetkov, 22.00 Kulturna panorama, 22.40 Poročilo s kongresa ZKS, 23.00 Poročila

CETRTEK — 18. marca

RTV Zagreb 10.00 TV v šoli — RTV Beograd 11.00 Francozi pri vas doma — RTV Ljubljana 16.35 Poročila s. V. kongresa ZKS SRS, 16.40 Ruščina na TV, 17.10 Govo-

rimo angleško — RTV Zagreb 17.40 Mendov spored — RTV Ljubljana 18.25 Napoved in TV obzornik — RTV Beograd 19.15 Melodija zeno kamer, 20.00 TV dnevnik, 20.35 Perpetuum mobile — RTV Ljubljana 20.45 Medaja — TV drama, 21.45 Poročilo s V. kongresa ZKS, 22.05 Poročila

PETEK — 19. marca

RTV Ljubljana 15.40 V. kongres ZKS, 19.15 Sovjetski ansambel pesmi in plesov, 19.45 TV akcija — RTV Beograd 20.00 TV dnevnik — RTV Ljubljana 20.35 Ženska na obali, 22.05 Poročilo s V. kongresa ZKS, 22.25 Poročila